

[A. C. Normann.]

lende uforberedt som i 1949. Det radikale venstre ønsker — ligesom altså det ærede medlem hr. Frode Jakobsen — en vælgerafgørelse, men mener som sagt, at det er for tidligt at trække spørgsmålet om vort eventuelle medlemskab frem til afgørelse allerede nu. Jeg har talt om, hvor hurtigt tilstandene kunne ændre sig i udenrigspolitikken, men vor erfaring om, hvor hurtigt noget sådant kan ske, og hvor fornuftigt det derfor er at kende vurderingsgrundlaget, førend man tager stilling, må også tilsige os i ro at afvente det tidspunkt, da en afgørelse skal og må træffes.

Det er jo lykkeligt, at den fredelige samarbejdsrelation mellem USA og Sovjetunionen er begge parters erklærede mål, som nu praktiseres i stigende omfang. Den påstand virker overhovedet ikke længer overbevisende på nogen i den vestlige verden, at Sovjet er aggressiv og kan tænkes at ville starte en krig mod NATO, og inden for Sovjetunionen, hvor befolkningens meninger på grund af isolation og på grund af censur vanskeligere lader sig kontrollere, er angsten for en vestlig aggression efter alt at dømmes også i aftagende.

Der er folk her i landet, som med hensyn til Sovjets hensigter ikke er kommet længere — de findes i flere partier — end til kommunistiske revolutionsparoler fra for 50 år siden. Det er jo ikke længer nødvendigt eller klogt at motivere Danmarks tilslutning til Atlantpagten med den gamle påstand, at Sovjets evige hensigt er at gennemtvinge verdenskommunismen, om nødvendigt med magt. Man kan ikke støtte påstanden på sovjetiske ledes erklæringer, for de er i flere år gået i modsat retning. Man kan ikke støtte den med et ræsonnement om, at det ville være klogt af Sovjetunionen — tværtimod.

Men man kan konstatere, at beskyldningen blot er egnet til at holde fjendtlige tanker imod Sovjetunionen ved lige i en tid, hvor vi stærkt ønsker, at russerne skal holde op med at agitere imod os. Forleden hørte jeg denne antisovjetiske påstand fremført som en afgjort kendsgerning af en højtstående officer, der er vejleder for andre i værnene — endog over for et mere kvalificeret forum. Og den høres meget ofte; men den er skadelig, og den konsoliderer

angsten og spændingen og er næppe sandere, end det er, at også vi andre gerne ser liberalitet og frihed udbredt over hele verden på kommunismens bekostning, samtidig med at dog intet menneske drømmer om, at dette kan eller bør ske ved en magt-anvendelse.

Poul Møller: Man skulle ikke tro, at den taler, der gik ned fra talerstolen netop nu, har været minister i en NATO-regering igennem flere år og næsten dårlig nok er kommet ud af ministerklæderne endnu. Det var jo de gamle radikale ordførertaler, vi nu igen hørte et eksempel på; det viser altså, at de radikale falder tilbage til deres fortid — og det er der vel ikke noget at gøre ved.

Over for det ærede medlem hr. Kai Moltke vil jeg kun give følgende oplysning. Han spurgte, om ikke hr. Poul Schlüter og hr. Hagen Hagensen havde det konservative folkepartis tillid. Det har de; og vi har været glade for at kunne udpege dem som regeringsrepræsentanter i New York. Men det forandrer ikke det forhold, at selv om de er udpeget af os, er de regeringens repræsentanter: De repræsenterer i deres gerning i New York ikke den konservative folketingsgruppe. De skal ikke korrespondere med den eller have direktiver fra den med hensyn til de standpunkter, de indtager under FN-delegationens arbejde i New York. Om hr. Kai Moltke skulle have et andet forhold til sit parti, ved jeg ikke, men i så fald er det i hvert fald næppe i overensstemmelse med det, der gælder for FN-delegationen.

Så vil jeg takke udenrigsministeren for de svar, han gav — jeg har kun et par enkelte ting. Udenrigsministeren talte om, at det konservative partis holdning i England nu var ved at ændre sig og blive positiv over for Europa. Jeg vil dog minde om, at det var det konservative parti, der under Macmillan forsøgte at komme ind i Europa, og jeg vil gerne sige, at det er slået helt fast ved partiets kongres i efteråret, at det positivt går ind for fællesskabet, så fra den side er der ingen vanskeligheder.

Udenrigsministeren talte om Vietnam, og jeg er ikke uenig med ham; men jeg går ud fra, at det, han sagde, og det, han mener, ligger på samme linje som de bemærkninger, han gjorde her den 4. juni 1965, da vi af-